

В богатия квартал на Уест Порт, един сравнително ведър тийнейджър слезе по стълбището в отскорошния си голям дом. Беше облечен доста необичайно.

Брейди, който нямаше търпение най-накрая да отиде на дългоочакваният комик-кон в центъра на града, тръгваше натам петнадесет минути преди заплануваното. А щом мина през хола, в който понастоящем се намираха неговият баща Джоел и често гостуващата тук баба Рут, младият мъж мигом привлече погледите им с вида си на супергерой с прилепнал по тялото син костюм и загладена прилежно назад коса.

- Я, новия пазител на града по някаква причина ни навещава в нашия дом! - отбеляза с ведра усмивка бащата на момчето като се изправи, оглеждайки го от горе до долу. - Виж се само синко! Какъв голям и строен мъж си вече!

- Благодаря, че ми позволи все пак да отида на събитието и да го покажа - с лека нотка на шеговитост, Броуди дари с благ поглед както баща си, така и баба си, която си позволи да отбележи:

- Струва ни се, че си си взел поука и отново можем да ти имаме доверие.

- Повярвай ми, бабо, бях си взел поука още преди ти да се появиш и да влошиш нещата - отбеляза момчето отчасти шеговито, отчасти не, дори намигна на жената, после поклати глава и добави - Подобни купони никога не са ме привличали, но си позволих да си представя, че биха могли да ми дадат нещо, от което... и аз самия вече не съм сигурен дали наистина се нужда.

Загледа се в една точка и се замисли за Савана. Да, тя несъмнено и до сега умееше да поражда у него трепети, които никое друго момиче не можеше. Но понастоящем Брейди сякаш чувстваше, че очите му вече бяха отворени и той не би си позволил отново да е толкова заслепен и наивен както до скоро.

След като си пое дълбоко въздух, младият мъж отново се спогледа с близките си, и каза:

- Е, ще тръгвам вече. Не ми се иска да изпусна и една минута от това дългоочаквано събитие!

Джоел и Рут го изгледаха с одобрителни изражения - радваха се да го видят отдаден на нещо, което наистина беше в кръвта му и не го водеше към деградация. Двамата си взеха 'Чао' с Брейди, след което го изпратиха с погледи до вратата на къщата, която се виждаше и от техните гледни точки в хола. Затова и забелязаха, че тъкмо когато тийнейджърът отвори въпросната врата, той с изненада установи, че от другата страна вече се намираше друга една позната на всички тях, а и на нас жена, която тъкмо се канеше да позвъни. И която го поздрави с дружелюбна усмивка и с думите:

- Брейди! Здравей! Леле, какъв си герой!

- Д-р Ланкастър! - възкликна момчето докато жената го гледаше с интерес от горе до долу. - Да, тъкмо отивам на тазгодишния комик-кон в West Port Hall!

- О, да, чух за него. Да си прекараш добре!

- Благодаря! - отвърна Брейди, после метна още един последен позитивен поглед на баща си и баба си, и излезе.

Джоел, от друга страна, пристъпи към новопоявилата се гостенка с колкото изненадан, толкова и радостен поглед.

- Алиса! Каква приятна изненада! Не знаехме, че ще идваш!

- Всъщност наминах да проверя как е Брейди след... вчерашния случай - опита се да изрече с деликатен тон лекарката, докато междувременно мъжът я въведе в хола. - И много се зарадвах да го видя изпълнен с толкова ентузиазъм за комик-кона - затова и реших да не му развалям настроението като му заговоря за въпросния случай, нито пък за... предишния травмиращ такъв от залата, към която сега се е насочил.

При последните си думи погледна Джоел, все така опитвайки се да звучи и изглежда внимателна. Не само защото и той самият бе присъствал на тревожното и към днешна дата все още необяснимо събитие, по време на което бяха изчезнали неговия близък Матео Карсън и певеца Тайен Ачак, а и защото вероятно за господарят на този дом бе свързано с известно притеснение да пусне сина си да отиде отново на онова място.

Мъжът въздъхна и поклати глава.

- Може би още дълго ще се чудим какво се случи тогава - изрече той. - Но се надявам, че властите ще си свършат работата и ще разберат възможно най-скоро. До тогава не бихме могли да се ограничаваме във всичко, което правим - затова и реши да позволи на Брейди да отиде да се позабавлява с приятелите си.

- И като говорим за приятните неща... Алиса, мила, защо не останеш за по чай, щом тъй и тъй си дошла? - предложи Рут и се изправи. - Тъкмо се канех да отида в кухнята да направя от най-новия със специални билки от Аржентина, който снощи подарих на Джоел.

- Ами... добре, защо не? Бих се радвала - отвърна с излъчването си на хубава, мила дама гостенката.

Рут се насочи към кухнята, а междувременно Джоел покани Алиса да се настанят на канапето и да се заговорят за различни поддържащи приятното настроение теми. Сториха го - и позитивизма лъхаше и от двамата докато си приказваха и се гледаха.

Този позитивен контакт помежду им не остана незабелязан от майката на мъжа. Тъкмо преди да е влязла в кухнята, тя си позволи да се загледа към седящите на дивана в хола мъж и жена, а типичният за нея стремеж винаги да улавя дори най-дребните нюанси, които биха довели до щастие на наследниците й, мигновено се активира и породиха някои идеи в нейното съзнание.

Идеи, които към момента тя изрази единствено с доволно, половинчато притваряне на очите и лека усмивка.

Междувременно, недалеч оттук, все така ентузиазирания Брейди вече вървеше по главната улица в квартала, когато ненадейно встрани на него се спря лъскава кола с

отворен покрив, управлявана от някой, който явно също бе решил да тръгне по-рано за същото събитие в West Port Central Hall.

- Ей, Брейди! - провикна се към него младият шофьор, който бе добре изглеждащ тийнейджър с дълги до раменете руси коси и уверен син поглед. Носеше и шапка с каскет и слънчеви очила - Пеша ли си тръгнал? Качвай се в колата!

Познатият зад волана беше друг един от старите приятели на младия Ейбрамс, с когото той не учеше в общ клас, тъй като въпросният имаше доста по-различен статут в обществото, който изискваше различен тип частно обучение от това в която и да е американска гимназия. Какво беше то - ще разберем в последвалия разговор на двете момчета, които започна когато Брейди с охота скочи на мястото до шофьорското и потупа другото момче по рамото с думите:

- Благодаря ти, Ферди! Мислех да си направя разходка, но като се замисля ще е добре да съм в залата дори още по-рано, тъй като понякога интереса е твърде голям и има дълги опашки на входа! - огледа шофьора от горе до долу и отбеляза - Не знаех, че и ти ще идваш. Не си се облякъл... никак. Имам предвид, нямаш костюм, като мен.

- О, не, имам подготвена визия - отговори другото момче и, без да отклонява твърде много погледа си от пътя, посочи задните седалки, на които имаше полуразтворена чанта с подаващи се от нея някакви дрехи като от козина. - Ще съм Харалд от "Повикът на викингския рог"! Просто реших да не излизам така по улицата, а да използвам тамошните съблекални. Така де, и без друго често привличам вниманието на хората като *сина на кралете*... Остава да тръгна по улиците като вожд на викингите!

Думите му веднага бяха доказани, когато му се наложи да спре на един светофар, а отстрани две момичета от тротоара се загледаха развълнувани към него и мигом извадиха хиперфоните си, за да започнат да го снимат в екстаз. Ферди се усмихна и дори позира на някои от тях

, после продължи напред с колата.

- Бях позабравил какво е да се движиш в компанията на Фердинанд Джонсън. Един *истински принц* - отбеляза закачливо Брейди. - Но предполагам, че на теб самия повишеното постоянно внимание ти идва в повече понякога.

- И още как! - изпуфтя другият младеж. - Не ме разбирай погрешно, радвам се да съм част от живота на единствен наследник на големите крале на Кънектикът. Но съм убеден, че когато в ранните си години родителите ми са се навили да са част от тази нова система на регионално управление в САЩ, те самите малко или много вече са си били изживяли волно младостта... без да им се налага на всяка крачка да са нащрек. Нещо, което аз нямам голяма възможност да върша.

- Е, ако това ще смекчи положението - човек винаги трябва да бъде нащрек в живота Си. Независимо дали е обикновен училищен загубеняк с костюм на супергерой или блестящ принц с лъскава кола и многобройни фенове...

- Зачиташ се за загубеняк? - присви една вежда Ферди. - На какво се дължи тази липса на самочувствие у един от най-дългогодишните ми приятели?

- Ами... сещаш се. Съвременната американска гимназия и начините, по които представя младите. Донякъде имаш късмет, че не ти се налага да ходиш на такова училище.

- Но само *донякъде* - отбеляза младият принц и въздъхна. - Но няма да крия, че понякога просто ми се иска да избягам от часовете при частните преподаватели в онзи дворец и да дойда инкогнито да послушам вашите.

- И да получиш излишен изненадващ изпит като нашия днес? Моля те, премисли какво изрече току-що.

И двамата се разсмяха при това закачливо подмятане на Брейди. Смехът им се яви чест техен спътник и в следващите минути, в които двамата се заприказваха по още много теми докато пътуваха към West Port Hall. А той се оказа по-дълъг от желаното заради непредвиденото задръстване... което може би не беше толкова непредвидено като се има предвид, че бяха хванали час-пик.

Добре, че бяха тръгнали по-рано!

Трой и Селесте, макар и в момента да не преследваха никакво време, понастоящем никак не бяха в по-цветущо положение от потенциално закъсняващите за тазгодишния комик-кон момчета.

Фенерчетата на телефоните на двамата съпрузи осветяваха доста добре пътя им през тесните подземни тунели на Египет, но след около час на това потискащо, задушно място мъжът и жената очаквано не се чувстваха съвсем в кондиция да продължават напред. Не особено приятни чувства им доставяха и леките рани и ожулвания от падането. Но целта все още пораждаше в техните души устрем, достатъчен да ги води напред дори когато телата им не бяха много съгласни. Пък и двамата, като опитни археолози, все пак имаха известен опит в неприветливи условия - макар и не *чак толкова* неприветливи.

Ала не само атмосферата и неизвестността по отношение на това какво им предстоеше да ги откриеш ги човъркаше. Имаше и сериозни теми, които в последно време често завладяваха съзнанията им и над някои от които нямаше как те и сега да не се заговорят.

- Кълна се, че първата ми задача, когато най-накрая намерим последните саркофага и, надявам се, разрешим случая и открием Матео и Тайен, ще бъде да си взема просто една релаксираща вана! - възкликна Селесте тъкмо когато с доста неприятно чувство ѝ се наложи да отмести от пътя си една паяжина. Тогава обаче тя се загледа в изражението на свой съпруг и забеляза, че той изглеждаше замислен и сякаш не я слушаше. - Всичко наред ли е?

Трой вдигна погледа си към нея. Въздъхна и поклати глава.

- Не. Нищо не е наред. Особено ако се окаже, че всичко това наистина се случва... заради моето минало.

Тя схвана какво имаше предвид той - бяха го обсъждали и преди. Изглежда любимия си с разбиране, но също така прокара ръка през рамото му с думите:

- Дори и цялата тази работа да се окаже поредното мръсно дело на невояните... не ти *имаши вина*.

- Моята вина би била *самият мост* между настоящия смущаващ казус и изначалната ми връзка с онази безскрупулна извънземна раса. Както и да го завъртим, ако те са причинителите на всичко и са включили именно *мен* в делото си... *самият* ми някогашен контакт с тях е една от причините други да страдат.

- Контакт, който дори не е бил по твое желание - подчерта дебело Селесте, напомняйки му този факт. - Да бъдеш отвлечен от извънземни и изпратен да израстнеш в миналото на нашата планета, а в последствие когато вече си се върнал в своето време същите тези невояни, с тяхната безкрайна върволица от експерименти, които от десетилетия си правят с човечеството... не те прави съучастник, нито пък ни най-малко виновен. Все едно аз да се чувствам виновна ако се окаже, че случаят някак е обвързан с моят скок във времето, благодарение на който аз се озовах тук и се запознах с теб. Не сме обсъждали много тази опция, но и тя е възможна - аз все пак съм родена в Древен Рим и, макар и от години вече да живея в двадесет и първи век, не се знае дали телепортацията ми в него не е отворила вратите за потенциални проблеми занапред.

В опита си да успокои своя съпруг ненадейно жената бе погледнала от ъгъл, който накара самата нея да снижи леко тона си и да се загледа нанякъде замислена и потрепваща с не съвсем приятни емоции от тази внезапно изскочила в съзнанието ѝ теория. А това съответно бе моментът и Трой да ѝ покаже, че е до нея - той на свой ред я прегърна чувствено и рече:

- И ти беше притисната от... неприятни обстоятелства, които не зависеха съвсем от теб - пое си дълбоко въздух и кимна - Добре, ще си призная, че и моят случай е такъв и че не трябва да ангажирам твърде много ума си с подобни обвинения към самия себе си. Сега най-важното е да се съсредоточим в... - гласът му изведнъж секна, а погледът му се отвори широко, развълнувано, когато той извика - Саркофагът!

Посочи някъде напред, където в тъмнината действително се забелязваше нещо леко проблесващо, в чието наличие и Селесте се увери на мига. Независимо дали вината за случващото се бе обвързана с пътеките им от миналото, двамата мигом се постараха да оставят тези теми на заден план и да се съсредоточат върху основното - начинът да оправят нещата.

А да открият предпоследния саркофаг несъмнено отново породил у тях усещането, че бяха на правилния път. Забързали крачката си, Селесте и Трой отидоха натам и действително - това бе той. Саркофагът от единственото място на света, на което би било най-логично да се открие древен египетски саркофаг. Намираше се там, сред малка тъмна зала в края на тунела. Положен върху камара от стабилни на вид камъни.

Изглеждаше по съвсем същия начин като всички предишни от приключението на съпрузите Годхънт, но все още не ставаше ясно кой бе изобразен на върху него - нито пък

който и да е компонент от заобикалящото го подсказваше отговора. Ала Трой и Селесте така или иначе сега бяха съсредоточени в друго - да го отворят и да проверят какво криеше той отвътре. Макар и опита да им подсказваше, че това можеше да ги изненада по съвсем неочаквани и дори свръхестествени начини...

Трой бавно отмести капака назад, а Селесте му помогна. Още на мига трепетните им погледи се вторачиха във вътрешността на саркофага и...